

РЕШЕНИЕ

№ 2099

гр. София, 21.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 11.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **14117** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Образувано е по жалба на Ц. Д. М. от [населено място],[жк], бл. № 32, вх.1, ап.1, чрез представител по пълномощие адв.Б., против Заповед № ЧР-НТУ-345/31.10.2019 г., издадена от председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура”, с която на основание чл. 12, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя като експерт, анализатор работни процеси III степен в Сектор „Информационна сигурност и системна интеграция” в отдел “Управление на информационната система и инфраструктура”, Национално ТОЛ Управление, без предизвестие, в срока на изпитване, считано от 25.11.2019г.

С жалбата се сочи, че от 30.10.2019г. жалбоподателят е в болнични поради продължително заболяване, като въпреки това обстоятелство заповедта за прекратяване на служебното правоотношение му е връчена на 26.11.2019 г. ,чрез куриер. Счита, че издаването и връчването на заповедта по време на ползан отпуск поради временна неработоспособност от общо заболяване води до нейната незаконосъобразност. От съда се иска отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

В хода на съдебното производство оспорването се поддържа от адв. Б., която моли жалбата да бъде уважена, тъй като от представените по делото болнични листове е

видно, че Ц. М. от 30 октомври до 17 декември 2019 е бил в болнични. Претендират се разносните по делото-адвокатско възнаграждение, в размер на 610 лева.

Ответникът - председателят на управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура", чрез процесуален представител юрк. Л., оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че органът по назначаването е упражнил правото си да прекрати служебното правоотношение в срока на изпитване. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ц. Д. М. е държавен служител, считано от 31.05.2019г., и заема длъжността – експерт, анализатор работни процеси III степен в Сектор „Информационна сигурност и системна интеграция” в отдел "Управление на информационната система и инфраструктура", Национално ТОЛ Управление, на която дата е назначен със Заповед № ЧР-СП-165 от 30.05.2019 г., издадена от председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура”.

Видно от представен доклад № 93-01-4426/28.05.2019 г. Ц. Д. М. се е представил успешно на проведен конкурс, като е бил класиран в резервната листа. Щатната численост на отдел „УИСИ” към този момент е била 64 щ. бр., от които голяма част са били вакантни, поради което е помолено за разрешение на основание чл. 10д, ал. 12 от ЗДСл М. да бъде назначен.

Съгласно представената длъжностна характеристика за длъжността експерт, анализатор работни процеси III степен в Сектор „Информационна сигурност и системна интеграция” в отдел "Управление на информационната система и инфраструктура", същата е на пряко подчинение на началника на сектор „Информационна сигурност и системна интеграция”. Основната цел на длъжността е поддръжка на инфраструктурата на Централната система в двата центъра за данни и да бъде осигурена защитата на мрежовата и комуникационна инфраструктура и системната интеграция в НТУ. Преките задължения на жалбоподателя са били свързани с инсталация, конфигурация, администрация и мониторинг на сървър и линукс операционни системи; поддръжка на инфраструктурата в Центровете за данни; Инсталация, конфигурация и миграция на системи, модули и компоненти на ТОЛ системата и др., конкретно възложени от началник сектор.

С административната преписка е представено цялото служебно досие на жалбоподателя, видно от което същият е декларирал, че постъпва на държавна служба за първи път. Към досието са приложени всички документи подадени към органа по назначаването, както и заповеди за ползвани отпуски и представени болнични листа.

Видно от Доклад с № 93-01-8648/29.10.2019 г., изготвен от директора на Националното ТОЛ Управление, Ц. М. не е проявил необходимите компетентности, заложили в длъжностната му характеристика, отлъчва се по време на работа и не спазва трудовата дисциплина по време на дежурства по график. Посочено е, че на 23.10.2019 г., изпълнявайки служебните задължения работа по график в периода от 23:03 часа до 04:24 часа М. е напуснал територията на „Центъра за управление” в частност и сградата на НИСИ, като е оставил без надзор поверената му техника и имущество. На 24.10.2019 г., в 9:00 часа е установена липсата на 1 бр. мобилен

компютър L. T420, като е направено заключение, че липсата е пряко свързана с отклонението му от изпълнението на служебните задължения. С оглед изложеното е предложено държавния служител да бъде освободен, считано от 05.11.2019 г., тъй като е в срок на изпитване съгласно чл. 12 от Закона за държавния служител.

Ц. М. е представил по електронен път болничен лист № Е 20178869106/29.11.2019г., издаден от личен лекар, за периода от 30.10.2019 г. до 12.11.2019 г., с диагноза „Рецидивиращо депресивно разстройство, сегашен епизод – умерено тежък”.

На 31.10.2019 г. е издадена оспорена в настоящото производство Заповед № ЧР-НТУ-345/31.10.2019 г., на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура”, с която на основание чл. 12, ал. 1, във връзка с чл.108 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, считано от 25.11.2019г., за заеманата от него длъжност- експерт, анализатор работни процеси III степен в Сектор „Информационна сигурност и системна интеграция” в отдел "Управление на информационната система и инфраструктура”, Национално ТОЛ Управление, без предизвестие, в срока на изпитване. В заповедта е посочено, че на лицето следва да се изплати обезщетение на основание чл. 61 от ЗДСл за неизползвания годишен отпуск в размер на 6 работни дни и на основание чл. 27 и чл. 28 от НСПДС следва да се изплати сумата за представително работно облекло, пропорционално на отработеното време през календарната 2019 г. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 26.11.2019 г., чрез куриер „Е. експрес”/л.19/. Допълнително в хода на съдебното производство са представени от жалбоподателя още 2бр. болнични листове, издадени от ЛКК за периодите 19.11.2019 – 25.11.2019 г. и 26.11.2019 – 17.12.2019.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

При издаване на оспорената заповед, органът по назначаването е посочил правното основание за издаването и - чл.12,ал.1 от ЗДсл.

Предвид специфичния характер на държавната служба - заемане на платена щатна длъжност в държавната администрация, с цел подпомагане орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия, разпоредбата на чл.12,ал.1 от ЗДСл. предоставя възможност органът по назначаване, в едногодишен срок, считано от датата на встъпване в длъжност да прекрати служебното правоотношение с държавния служител, без да има задължението да го предизвестят за това, без да е задължен да излага мотиви и без да е задължен да извършва подбор или да оценява качеството на изпълнение на служебните задължения. Нормата е императивна и е приложима при първоначално назначаване за всички категории служители. Според константната практика на Върховния административен съд, прекратяването на правоотношението на основание чл. 12 от ЗДСл е право на органа по назначаване, което той упражнява по целесъобразност, с оглед качествата, показани от служителя по време на работата му. Мотивировка на акта от страна на издателя му не е необходима и задължителна. В този смисъл е и практиката на ВАС - решение № 1878/19.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7611/2014 г., решение № 1351/06.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7096/2014 г. За реализирането правото на работодателя да прекрати

служебното правоотношение на основание чл. 12, ал. 1 от ЗДСЛ, е достатъчно да е налице първо назначаване на кандидата като държавен служител и служебен стаж, по-кратък от едногодишния изпитателен срок, като срокът на изпитване не тече по време на законоустановен отпуск. Съгласно чл. 111, ал. 2, изр. 2 от ЗДСл. постъпването за първи път на служба се удостоверява от държавния служител с декларация.

На съдебен контрол за законосъобразност подлежат обстоятелствата, дали заповедта е издадена от компетентен орган, в посочения в чл. 12, ал. 1 ЗДСл срок и при спазване на кумулативно предвидените предпоставки по същия текст.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 108, ал. 1 от ЗДСл и чл. 11, ал. 1 от Правилника за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция "Пътна инфраструктура", според която председателят на управителния съвет е орган по назначаването на държавните служители в агенцията. Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 108 ЗДСл. В оспорената заповед е посочен издателят на акта, правното основание за прекратяване, а именно: чл. 12, ал. 1 ЗДСл и дължимите обезщетения /чл. 61, ал. 2 ЗДСл/. Изложени са фактическите и правни основания за издаването ѝ. Мотиви се съдържат в самата заповед, като е отразено, че правоотношението се прекратява в изпитателния срок. При издаване на заповедта, ответника е спазил процесуално правните разпоредби /с оглед обстоятелството, че в ЗДСЛ, който е специален по отношение на АПК няма специално регламентирана процедура преди да издаде заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, органът по назначаването да уведоми служителя, че ще му прекрати служебното правоотношение при настъпването на определен юридически факт, дори когато се изпраща предизвестие за прекратяване, нито пък има задължение преди да пристъпи към издаване на заповед за прекратяване на общите основания да обсъди доводите и възраженията на служителя и да събира доказателства. Изключение е предвидено при ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя, но настоящото производство не е такова.

Заповедта е издадена в съответствие с материалния закон и неговата цел. Не е спорно по делото, а и от доказателствата се установява, че след проведен конкурс за заемане на длъжността "експерт, анализатор работни процеси III степен" в отдел „Управление на информационна система и инфраструктура”, сектор „Оперирание на инфраструктура и комуникация” в Национално ТОЛ управление при АПИ жалбоподателят М. е назначен на длъжността със заповед № ЧР-СП-165 /30.05.2019 г. Същото назначаване е първо по ред като държавен служител, предвид представените по делото доказателства (л. 23 –л.46) и декларация по чл. 111, ал. 2 от ЗДСл (л. 40). По делото на л. 39 е приложен клетвен лист от 31.05.2019 г., която дата по аргумент от чл. 14 от ЗДСл се приема, че датата на встъпване в длъжност.

Не се твърди, а и не са представени доказателства за обратното, т.е., за неприложимост на разпоредбата на чл. 12, ал. 1 ЗДСл относно едногодишния изпитателен срок. Също така безспорно е, че служебното правоотношение с ответника е прекратено, считано от 25.11.2019 г., която дата в рамките на едногодишния изпитателен срок. Преценката на органа по назначаване както беше посочено е по целесъобразност и не подлежи на съдебен контрол. Освен това впечатленията от качествата на служителя са комплексни и за разлика от предвиденото в нормата на чл. 107, ал. 2 ЗДСл, не се изчерпват единствено с оценката за изпълнението на

длъжността /в този смисъл Решение № 1878 от 19.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7611/2014 г./. Достатъчно е да са налице двете посочени по-горе предпоставки и работодателят да се е позовал на тази разпоредба.

Неоснователна е аргументацията свързана с влошено здравословно състояние на жалбоподателя. Правният режим, на който се подчиняват служебните правоотношения, не предвижда специална закрила на държавните служители при прекратяване на служебното правоотношение, освен в хипотезата на чл. 107б от ЗДСл. При наличието на нарочна уредба на правното положение на държавните служители, отклонения от нея могат да се предвидят само с изрична правна норма. Уреденият правен режим не предвижда специална закрила при уволнение на държавни служители, ползващи отпуск поради временна нетрудоспособност. Въведената с разпоредбата на чл. 333 от КТ специална закрила е относима единствено за прекратяване на трудовите правоотношения, но е неприложима за правоотношения, възникнали и развили се по ЗДСл. Аналогия с уредената закрила при трудовите правоотношения не може да прави предвид и характера на служебното правоотношение, за която има изчерпателна регламентация на правното положение на държавните служители. Аналогията в този случай е недопустима, предвид което позоваването на въведена с КТ закрила не отчита съществените отлики между трудовите и служебните правоотношения, подчинени на различен правен режим, независимо от сходния предмет - престиране на работна сила срещу заплащане. Този извод се налага и законодателното разрешение, възприето с текста на чл. 107б от ЗДСл, т. е. не може да се приеме, че е налице празнота в закона. В ЗДСл няма правна норма, препращаща към субсидиарно прилагане на КТ за неуредените случаи.

По изложените съображения съдът намира жалбата за неоснователна.

На основание чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Страните не са представили списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ в полза на АПИ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Като съобрази фактическата и правна сложност на делото, броя открити съдебни заседания и предприетите от пълномощника на ответника процесуални действия, съдът намира, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено в размер на 100,00 лева - минималния такъв, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран Административен съд София-град, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. Д. М. от [населено място],[жк], бл. № 32, вх.1, ап.1, срещу Заповед № ЧР-НТУ-345/31.10.2019 г., на председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура”.

ОСЪЖДА Ц. Д. М. от [населено място], от [населено място],[жк], бл. № 32, вх.1, ап.1, ЕГН [ЕГН], да заплати на Агенция„Пътна инфраструктура”, разноси по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: